

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **V. Š.**, zast. advokátem Mgr. Václavem Voříškem, Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2017, čj. KUKHK-17400/DS/2017/SR, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 8. 2019, čj. 32 A 1/2018 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Hradec Králové (dále jen „magistrát“) shledal žalobkyni rozhodnutím ze dne 13. 9. 2017 vinnou ze spáchání přestupků podle § 18 odst. 4 a § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč. Žalobkyně se těchto přestupků dopustila tím, že porušila § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť dne 15. 8. 2016 kolem 11:08 hod. v ulici Kladská v Hradci Králové řídila ve směru od obce Černilov osobní motorové vozidlo zn. Mercedes, přičemž jí byla hlídkou Městské policie Hradec Králové měřicím zařízením AD9T naměřena po odečtení odchyly měření rychlost minimálně 76 km/h, a to cca 30 metrů před zastávkou MHD „Slatina-zastávka“, kde je obecnou úpravou v obci povolena nejvyšší rychlost 50 km/h, čímž daný limit překročila o 26 km/h. Strážníkovi Městské policie Hradec Králové dále nepředložila ke kontrole svůj řidičský průkaz, jelikož jej neměla u sebe.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí magistrátu odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 30. 11. 2017 a potvrdil rozhodnutí magistrátu.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud zamítl.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[5] Podle stěžovatelky krajský soud chybně posoudil žalobní námitku, podle níž se správní orgány obou stupňů nevypořádaly s většinou jejích námitek.

[6] Konkrétně namítla, že se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou, že v přestupkovém řízení nebyly vypořádány její námitky, a to, že a) ve výroku rozhodnutí magistrátu není uvedena konkrétní forma zavinění, b) při úvahách o nedbalostním zavinění nebyla zkoumána tzv. potřebná míra opatrnosti, c) místo přestupku je ve výroku určeno nedostatečně, neboť v tomto místě jsou různé rychlostní limity a nebylo ani prokázáno, jaký rychlostní limit v úseku platil (stěžovatelka navrhovala ohledání místa), d) ze snímku z měření nelze rozpoznat ani registrační značku ani řidiče, e) rozhodnutí magistrátu je překvapivé, protože se magistrát nijak nevypořádal s existencí videa ze silniční kontroly, f) reprodukováná výpověď strážníků je nepoužitelným důkazem a jejich výzva k předložení řidičského průkazu byla nesrozumitelná.

[7] Krajský soud nesprávně dovedl, že pokud část odvolacích námitek byla uplatněna teprve po lhůtě, která byla stanovena k doplnění odvolání, nemusel k nim žalovaný přihlížet. Lhůta k doplnění odvolacích důvodů má totiž pouze pořádkovou povahu (viz rozsudky NSS ze dne 7. 11. 2017, čj. 8 As 162/2017 - 34). Navíc (po uplatnění odvolacích námitek) stejně došlo ke zrušení rozhodnutí magistrátu a námitek, které stěžovatelka vznesla v odvolacím řízení, tak byly součástí správního spisu již při rozhodování magistrátu a měly být správními orgány vypořádány v jejich dalších rozhodnutích (viz rozsudek NSS ze dne 6. 9. 2018, čj. 7 As 264/2017 - 49). Stěžovatelka také uvedla, že nebyla vyzvána k doplnění odvolacích důvodů, ale pouze k tomu, aby do 5 dnů doplnila, co odvoláním navrhuje.

[8] Krajský soud rovněž pochybil, pokud dovedl, že stěžovatelka nebyla krácena na svých právech, neboť vypořádal též námitky, které chtěla uplatnit ve správním řízení. Krajský soud však nemá pravomoc doplňovat důvody napadeného správního rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2018, čj. 5 As 182/2016 - 30). Opomenutí zásadních námitek obviněného v řízení o přestupku je přitom natolik závažnou vadou, která bez dalšího musí vést ke zrušení správního rozhodnutí (viz rozsudky NSS ze dne 16. 8. 2005, čj. 5 Afs 197/2004 - 89, a ze dne 25. 6. 2015, čj. 1 As 13/2015 - 295). Krajský soud ostatně také pominul námitku, že námitky vznesené v řízení o přestupku nezohlednil nejen žalovaný, ale ani magistrát.

[9] Stěžovatelka dále krajskému soudu vytkla, že se opomenul vypořádat s námitkami, že správní orgány nezkoumaly a neprokázaly, že měření rychlosti bylo provedeno v součinnosti s Policií ČR, a nezabývaly se ani tím, zda byly dodrženy požadavky stanovené Policií ČR v předloženém stanovisku (§ 79a zákona o silničním provozu).

[10] Stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný rovněž proto, že se krajský soud nevypořádal se žalobní námitkou, v níž správní orgánům vytykala, že nevypořádaly její důkazní návrhy. Jedná se o závažnou procesní vadu (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2008, čj. 9 Azs 15/2008 - 108).

[11] Krajský soud dále nevypořádal žalobní námitku, že správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť není zřejmé, na základě čeho a jak správní orgány odůvodnily svůj závěr, že úsek měření rychlosti je (v rozporu s námitkou stěžovatelky) přímý, jak vyžaduje

pokračování

návod k obsluze (správní orgány ani z návodu nezjišťovaly, jaké jsou požadavky na přímost úseku). Stěžovatelka s odkazem na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2017, čj. 8 As 42/2016 - 29, argumentovala, že přímost úseku je nutné posoudit z hlediska požadavků návodu k obsluze. Krajský soud se nevypořádal ani s uvedeným judikátem (viz náleží Ústavního soudu ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. I ÚS 682/15).

[12] Krajský soud dále přehlédl žalobní námitku, v níž stěžovatelka žalovanému vytkla, že přestože magistrát konstatoval, že se jednalo o vědomou nedbalost, na str. 7 svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatelka jednala nevědomě. Jeho rozhodnutí je tedy vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné.

[13] Krajský soud dospěl také k nesprávnému závěru, že správní orgány nepochybily, pokud rozhodovaly na základě návodu k obsluze, aniž jej provedly jako důkaz (viz rozsudky NSS ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 As 476/2018 - 32, ze dne 5. 6. 2019, čj. 3 As 255/2017 - 28, ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 93/2015 - 41 a ze dne 28. 4. 2016, čj. 7 As 27/2016 - 31).

[14] Krajský soud také nelogicky dovodil, že návod k obsluze byl dodržen, protože ve správním spise je ověřovací list, fotodokumentace, seznam úseků k měření rychlosti obecní policií a osvědčení o proškolení. Z těchto listin však nevyplývají požadavky návodu k obsluze. Z napadeného rozsudku ani neplyne, že by snad byl krajskému soudu návod k obsluze znám z úřední činnosti. Pokud krajský soud dovozuje, že správnost měření je zajištěna již tím, že měření vůbec proběhlo, jedná se o závěr neprokázaný, neboť k němu nebyl proveden žádný důkaz (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2016, čj. 1 As 26/2016 - 33). Stěžovatelka zdůraznila, že názor, že rychloměry jsou schopny odhalit jakoukoli vadu měření, objevující se v několika rozhodnutích NSS, je mylný, neboť touto funkcí rychloměr nedisponuje (k tomu navrhla důkaz vyjádřením Českého metrologického institutu ze dne 14. 8. 2018).

[15] Závěrem stěžovatelka a její zástupce vyjádřili nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů na webu NSS.

[16] Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Vzhledem k tomu, že v přestupkovém řízení bylo v této věci opakovaně rozhodováno, je vhodné úvodem pro přehlednost provést rekapitulaci rozhodnutí správních orgánů a podání stěžovatelky.

[19] Dne 30. 8. 2016 vydal magistrát příkaz, jímž stěžovatelce uložil povinnost zaplatit částku 2 500 Kč. Proti tomuto příkazu podala stěžovatelka blanketní odpor.

[20] Dne 19. 10. 2016 vydal magistrát rozhodnutí, kterým uznal stěžovatelku vinnou ze spáchání daných přestupků. Téhož dne bylo magistrátu doručeno stanovisko stěžovatelky, která namítla, že měření rychlosti neprobíhalo v souladu s návodem k obsluze, neboť bylo provedeno v zatáčce. K důkazu navrhla ohledání místa měření, návod k obsluze rychloměru a provedení výslechu obsluhy měřicího zařízení. Dne 7. 11. 2016 podala stěžovatelka proti rozhodnutí magistrátu ze dne 19. 10. 2016 blanketní odvolání, které po výzvě magistrátu doplnila podáním ze dne 30. 11. 2016. V tomto doplnění odvolání stěžovatelka namítla, že v rozhodnutí ze dne 19. 10. 2016 magistrát nedostatečně konkretizoval formu zavinění, protože pouze uvedl, že přestupek byl spáchán

z nedbalosti. Podle stěžovatelky měla být rozlišena forma nedbalostního zavinění, a to přímo ve výroku rozhodnutí, nepostačuje uvedení nedbalosti nevědomé v odůvodnění rozhodnutí. Magistrát se v této souvislosti nezabýval ani mírou opatrnosti stěžovatelky jako kritériem nedbalosti. Stěžovatelka opětovně zdůraznila, že chybně byla rychlost měřena v zatáčce, a dále poukázala na údajnou sníženou kvalitu pořízených fotografií (např. není čitelná registrační značka a není jisté, že se jedná o vozidlo stěžovatelky). Rovněž namítla, že nebyl proveden jí navržený důkaz – výslech osoby, která obsluhovala měřicí zařízení.

[21] Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2017 žalovaný zrušil rozhodnutí magistrátu ze dne 19. 10. 2016, přičemž shledal nedostatečné dokazování a uložil magistrátu provést výslech strážníků, kteří prováděli měření rychlosti.

[22] Dne 7. 3. proběhlo jednání, k němuž se později dostavil zmocněnec stěžovatelky, který byl přítomen svědeckému výslechu strážníka K.. Jeden z vyslechnutých strážníků uvedl, že dodá záznam z kamery, ale následně dne 17. 3. 2017 sdělil magistrátu, že daný záznam byl přemázan.

[23] Magistrát ve věci opětovně rozhodl dne 7. 3. 2017, jímž opětovně uznal stěžovatelku vinnou ze spáchání daných přestupků. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka dne 18. 4. 2017 blanketní odvolání. Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2017 žalovaný zrušil rozhodnutí magistrátu ze dne 7. 3. 2017 (žalovaný např. neměl za prokázané, kde došlo k měření rychlosti a jaká je na tomto místě nejvyšší dovolená rychlost).

[24] Magistrát doplnil dokazování a rozhodnutím ze dne 13. 9. 2017 zase uznal stěžovatelku vinnou ze spáchání daných přestupků. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka dne 10. 10. 2017 blanketní odvolání, které přes výzvu magistrátu nedoplnila. O odvolání rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím.

[25] Stěžovatelka v první řadě namítala, že krajský soud nesprávně dovodil, že pokud část odvolacích námitek byla uplatněna teprve po lhůtě k doplnění odvolání, nemusel k nim žalovaný přihlížet.

[26] V obecné rovině lze jistě této námitce přisvědčit, protože pokud lhůta k doplnění odvolání nebyla stanovena usnesením, nejedná se o lhůtu propadnou, ale pouze o lhůtu pořádkovou (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2018, čj. 9 As 105/2017 - 54). Je proto povinností odvolacího orgánu vypořádat se s doplněním odvolání, přestože bylo učiněno podáním došlým až po uplynutí stanovené lhůty. Tuto povinnost by měl odvolací orgán ostatně v každém případě, neboť právo obviněného vyjadřovat se k věci a podávat návrhy není po celou dobu řízení limitováno. Samotná případná opožděnost doplnění odvolání nezprošťuje odvolací správní orgán povinnosti se tímto podáním zabývat. Nezbytnou podmínkou vzniku povinnosti odvolacího orgánu vypořádat se s obsahem doplnění odvolání ovšem je, aby mu bylo doručeno předtím, než ve věci sám rozhodl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2020, čj. 6 As 182/2019 - 38).

[27] Tato otázka se však netýká nyní napadeného rozhodnutí žalovaného, proti němuž bylo podáno pouze blanketní odvolání, které přes výzvu magistrátu stěžovatelka nedoplnila.

[28] Zjevně se tak může jednat pouze o předchozí odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí magistrátu ze dne 19. 10. 2016, kdy magistrát stanovil stěžovatelce lhůtu k doplnění blanketního odvolání proti tomuto rozhodnutí v souladu s § 37 odst. 3 za použití § 93 odst. 1 správního řádu výzvou ze dne 9. 11. 2016. Výzva byla zmocněnci stěžovatelky doručena dne 18. 11. 2016 a pětidenní lhůta k doplnění tedy skutečně dle § 40 odst. 1 správního řádu skončila v pondělí 24. 11. 2016. Podání obecného zmocněnce stěžovatelky – doplnění odvolání - pak bylo

pokračování

magistrátu doručeno dne 30. 11. 2016. Žalovaný pak o tomto odvolání rozhodl dne 9. 1. 2017, v němž přihlédl i k doplnění odvolání. Ani v tomto případě tedy k pochybení žalovaného nedošlo.

[29] Krajský soud sice v napadeném rozsudku dovedl, že toto odvolání stěžovatelka doplnila po lhůtě k doplnění odvolání (viz bod 30 rozsudku), ale z obsahu správního spisu je zjevné, že odvolání v nyní projednávané věci doplněno nebylo (ve správním spisu jsou za uvedenou výzvou tyto listiny: předání spisu se stanoviskem odvolacímu orgánu ze dne 12. 5. 2017, dodatečné zaslání podání stěžovatelky odvolacímu orgánu ze dne 19. 6. 2017 a doplnění odvolání ze dne 15. 6. 2017 – tedy listiny vztahující se k předchozímu odvolání stěžovatelky). Ostatně i žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že stěžovatelka blanketně odvolání nedoplnila. Uvedené pochybení krajského soudu bylo zřejmě způsobeno přehlédnutím dat jednotlivých rozhodnutí a podání.

[30] V této souvislosti tak není případný ani odkaz stěžovatelky na rozsudek NSS ze dne 6. 9. 2018, čj. 7 As 264/217 - 49, který se odlišuje od nyní projednávané věci tím, že sice i v této věci podal stěžovatel blanketně odvolání, ale doplnil je den před vydáním rozhodnutí odvolacího správního orgánu a v doplnění odvolání označil další důkazy. V době rozhodování tedy měl odvolací správní orgán doplnění odvolání stěžovatele k dispozici, ačkoli se k fakticky k oprávněné úřední osobě do doby vydání rozhodnutí nedostalo. To však nemůže jít k tíži stěžovatele do té míry, že (byť posléze) uplatněné odvolací důvody zůstanou v rozhodnutí o odvolání nevypořádány. V nyní projednávané věci ovšem blanketně odvolání stěžovatelky doplněno nebylo, jak výše uvedeno.

[31] Krajský soud tedy pochybil v závěrech, že 1) řada odvolacích námitek byla uplatněna teprve v doplnění odvolání, které bylo podáno po lhůtě (žádné doplnění odvolání nebylo podáno – pozn. NSS), a 2) že k nim nemusel žalovaný přihlížet. Obě popsaná pochybení však nemohou překonat skutečnost, že stěžovatelka v nyní přezkoumávaném odvolacím řízení žádné konkrétní odvolací námítka nevznesla – podala jen blanketně odvolání. Ostatně sama stěžovatelka ani netvrdí, že by snad doplnění odvolání proti nyní žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného podávala a kdy. Krajský soud se tedy sice dopustil popsaných pochybení, ale ta sama o sobě nemohou mít vliv na zákonnost jeho rozsudku. Žalovaný ani nemohl jakékoli konkrétní odvolací námítka přezkoumávat, protože nebyly vzneseny.

[32] Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud se nevypořádal s žalobní námitkou, že v přestupkovém řízení nebyly vypořádány její námítka, a to a) ve výroku rozhodnutí magistrátu není uvedena konkrétní forma zavinění, b) při úvahách o nedbalostním zavinění nebyla zkoumána tzv. potřebná míra opatrnosti, c) místo přestupku je ve výroku určeno nedostatečně, neboť v tomto místě jsou různé rychlostní limity a nebylo ani prokázáno, jaký rychlostní limit v úseku platil (stěžovatelka navrhovala ohledání místa), d) ze snímku z měření nelze rozpoznat ani registrační značku ani řidiče, e) rozhodnutí magistrátu je překvapivé, protože se magistrát nijak nevypořádal s existencí videa ze silniční kontroly, f) reprodukováná výpověď strážníků je nepoužitelným důkazem a jejich výzva k předložení řidičského průkazu byla nesrozumitelná.

[33] Jak již bylo uvedeno, tyto námítka stěžovatelka v nyní hodnoceném odvolacím řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, nevznesla, a proto nebyl žalovaný povinen bez dalšího se k těmto otázkám vyjadřovat – jeho rozhodnutí proto z tohoto důvodu nelze považovat za nepřezkoumatelné.

[34] NSS přitom zdůrazňuje, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací

orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný jej proto nemůže nahradit. Rada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Při podání blanketního odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek je proto v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Věcnou správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007 - 71, č. 1580/2008 Sb. NSS, ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 19. 12. 2016, čj. 7 As 157/2016 - 28, body 27 až 30). Z § 89 odst. 2 správního řádu nelze v žádném případě dovodovat, že byl žalovaný jako odvolací správní orgán povinen vyhledávat všechny obranné námitky, kterými stěžovatelka brojila proti obvinění z přestupku v řízení před magistrátem, a s těmi se detailně vypořádávat jako s odvolacími námitkami (viz rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019 - 33).

[35] Lze také připomenout závěry rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019 - 33: *„Procesní strategie spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby je zneužitím práva, čemuž bude přízpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Svérázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přestupci nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.; § 52 odst. 1 s. ř. s.; § 77 odst. 2 s. ř. s.; § 82 odst. 2 správního řádu; § 89 odst. 2 správního řádu).“*

[36] V projednávané věci sice o tento případ úplně nejde, ale na straně druhé s ohledem na výše popsanou složitou procesní situaci nelze podle názoru NSS krajskému soudu vyčítat, že proti námitkám stěžovatelky postavil svou vlastní ucelenou argumentaci, která sestává ze skutkových zjištění a právního hodnocení, které se ve své podstatě shoduje se závěry správních orgánů. S ohledem na blanketní odvolání stěžovatelky nejde o nahrazení odůvodnění rozhodnutí žalovaného; naopak je do značné míry pochybná procesní strategie stěžovatelky, která v odvolání žádné konkrétní argumenty neuplatnila, ale tyto námitky si „ponechala“ až na řízení soudní. Přístup krajského soudu NSS tedy považuje i s ohledem na strategii stěžovatelky a výše uvedenou judikaturu za vstřícný. Napadený rozsudek je tedy přezkoumatelný, přičemž obdobný způsob vypořádání námitek stěžovatelky byl s ohledem na povahu této věci a její jistou nepřehlednost nucen použit rovněž NSS.

[37] K jednotlivým námitkám, které se vztahují k vytýkaným pochybením správních orgánů (stěžovatelka je neuplatnila ve svém blanketním odvolání a žalovaný je proto nemohl vypořádat), pak NSS uvádí následující:

a) ve výroku rozhodnutí magistrátu není uvedena konkrétní forma zavinění

[38] Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného v době spáchání přestupků, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat kromě jiného popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce. Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění bude z povahy věci součástí výroku o vině.

[39] NSS konstatuje, že ve výroku rozhodnutí magistrátu je výslovně uvedeno, že stěžovatelka se přestupku dopustila „z nedbalosti“. Podle § 3 zákona o přestupcích přitom postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba

pokračování

úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se poté může promítnout do rozhodování o druhu a výměře sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích), tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, takové rozlišení však nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 As 303/2016 - 37, nebo ze dne 4. 5. 2017, čj. 10 As 318/2016 - 46).

[40] Stěžovatelka v této souvislosti také setrvává na námitce, že magistrát konstatoval, že se jednalo o vědomou nedbalost, ale rovněž uvádí, že stěžovatelka jednala nevědomě.

[41] NSS v tomto směru přezkoumal jak rozhodnutí magistrátu, tak rozhodnutí žalovaného, přičemž v odůvodnění rozhodnutí magistrátu (zejména na str. 7) skutečně našel formulace, které snad mohou vést k závěru stěžovatelky o „*nevědomé nedbalosti*“, neboť magistrát uvedl: „*V daném případě správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že obviněná nerespektovala nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 50 km.h¹ zcela nevědomě, rovněž tak nebylo prokázáno, že řidičský průkaz si před usednutím nevzala k sobě vědomě, proto je za daných okolností prokázána i u tohoto přestupku forma zavinění z nedbalosti.*“ Uvedená formulace „*nerespektovala zcela nevědomě*“ ve vztahu k nejvyšší dovolené rychlosti sice není úplně nejšťastnější, neboť připouští dvojí výklad: 1) nerespektovala, protože vůbec nevěděla (tj. nedbalost nevědomá), anebo 2) nerespektovala jen zčásti nevědomě (tj. minimálně zčásti nedbalost vědomá). Pochybnosti však odstraňují předcházející závěry magistrátu na str. 5 jeho rozhodnutí „*Obviněná jako řidič, který je držitelem řidičského oprávnění získaného po složení zkoušky k jeho získání, musela mimo jiné potvrdit znalost zákona o silničním provozu, a za daných okolností věděla, že svým jednáním může v daném případě porušit zájem chráněný zákonem (nedodržet nejvyšší povolenou rychlost), ale bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že tento zájem neporuší (že nejvyšší povolenou rychlost dodrží).*“ Magistrát tedy jednoznačně dospěl k závěru o vědomé nedbalosti stěžovatelky. Nejedná se tedy o rozpor v odůvodnění jeho rozhodnutí, ale jen o určitou formulační nepřesnost.

[42] Není ani pravda, že by se krajský soud otázkou zavinění jako žalobní námitkou nezabýval. Otázku zavinění krajský soud rozebral v bodech 64 až 69 svého rozsudku, přičemž konstatoval, že při posuzování odpovědnosti nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání páčáno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu, a odkázal v podrobnostech na rozhodnutí magistrátu, který se touto otázkou zabýval na str. 5 až 8 svého rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47). Vzhledem k tomu, že stěžovatelkou namítaný rozpor v odůvodnění rozhodnutí magistrátu je pouze zdánlivý, jak rozebráno výše, je toto vypořádání této žalobní námitky krajským soudem dostačující a NSS se s ním ztotožňuje.

b) při úvahách o nedbalostním zavinění nebyla zkoumána tzv. potřebná míra opatrnosti,

[43] Ani této kasační námitce nemůže NSS přisvědčit, neboť otázkou tzv. míry opatrnosti, která je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, se magistrát zabýval na str. 5 až 8 svého rozhodnutí při posuzování zavinění stěžovatelky (srov. např. výše uvedenou citaci ze str. 5 tohoto rozhodnutí) a krajský soud se s jeho závěry ztotožnil. Skutečnost, že magistrát (ani krajský soud) při hodnocení uvedených hledisek výslovně neuvedli termín „*potřebná míra opatrnosti*“, neznamená, že se touto otázkou nezabývaly, hodnocení této míry je imanentní součástí hodnocení zavinění. V podrobnostech pak platí již výše uvedené.

c) místo přestupku je ve výroku určeno nedostatečně, neboť v tomto místě jsou různé rychlostní limity a nebylo ani prokázáno, jaký rychlostní limit v úseku platil (stěžovatelka navrhovala obledání místa),

[44] Jednalo se o jeden z důvodů, pro který žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 6. 2017 zrušil rozhodnutí magistrátu ze dne 7. 3. 2017. Na tuto skutečnost rovněž poukázal krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, v němž shrnul skutkový stav (viz bod 28 „*Žalovaný neměl rovněž za prokázané zjištění, kde došlo k předmětnému měření rychlosti a jaká je na tomto místě nejvyšší dovolená rychlost.*“), čímž, byť stručně, žalobní námitku stěžovatelky vypořádal. V rozhodnutí magistrátu ze dne 13. 9. 2017 je pak již místo spáchání dotčeného přestupku vymezeno „*cca 30 metrů před zastávkou MHD „Slatina - zastávka“, kde je obecnou úpravou v obci povolena nejvyšší rychlost 50 km/h*“. Je tedy zjevné, že správní orgány se danou námitkou zabývaly a ani NSS si nedokáže představit přesnější určení místa spáchání přestupku, které je v tomto případě uvedeno téměř na metr přesně. Dostatečně bylo rovněž prokázáno, jaký rychlostní limit v daném úseku platil (viz např. Seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Hradec Králové dle § 79a zákona č. 361/2000 Sb. – stanovisko ze dne 12. 2. 2016).

d) ze snímku z měření nelze rozpoznat ani registrační značku ani řidiče

[45] Magistrát se touto otázkou zabýval na str. 3 a 4 svého rozhodnutí („*Správní orgán se v rámci dokazování zaměřil i k odstranění nedostatku v důkazu „Záznam o přestupku“ na listu č. 4, tedy výstupu z měřiče rychlosti...*“). Krajský soud pak tuto námitku hodnotil zejména v bodech 62 až 63 napadeného rozsudku, kdy mj. výstižně uvedl, že správní orgány nejsou povinny vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že fotografie z místa spáchání přestupku nebyla normální (stěžovatelka namítala, že nebyl proveden důkaz k tomu, že fotografie netrpí abnormalitami – pozn. NSS). S hodnocením krajského soudu se NSS ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

e) rozhodnutí magistrátu je překvapivé, protože se magistrát nijak nevypořádal s existencí videa ze silniční kontroly,

[46] Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že svědek - strážník K. dne 7. 3. 2017 skutečně uvedl, že z kontroly stěžovatelky existuje obrazový záznam, který má v služební „*kamerce*“; zmocněnec stěžovatelky požádal o zaslání příslušné videonahrávky. Z obsahu správního spisu pak plyne, že dne 17. 3. 2017 bylo magistrátu sděleno, že uvedený videozáznam nelze poskytnout, neboť bylo zjištěno, že byl přemazán. NSS sice konstatuje, že by bylo vhodné, aby ve svém rozhodnutí magistrát uvedl, že tento záznam již neexistuje (a logicky jej tedy nelze provést k důkazu). S ohledem na neexistenci tohoto důkazu, která je zjevná z obsahu spisu, však nevypořádání se s otázkou ne/existence tohoto důkazu nemůže založit vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí magistrátu (a následně rozhodnutí žalovaného a krajského soudu).

f) reprodukováná výpověď strážníků je nepoužitelným důkazem a jejich výzva k předložení řídičského průkazu byla nesrozumitelná.

[47] Magistrát ve svém rozhodnutí hodnotil výpovědi strážníků, z nichž je zjevné, že stěžovatelku vyzvali k předložení dokladů a ta nepředložila ani občanský ani řídičský průkaz (jeden ze svědků také uvedl, že „*takové divadlo dlouho nezažil*“). Krajský soud tuto námitku hodnotil např. v bodu 48 svého rozsudku a s přílehlavým odkazem na rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2016, čj. 7 As 238/2016 - 26) dovedl, že výzva strážníka K. (k „*předložení dokladů potřebných k provozu a řízení vozidla na pozemních komunikacích*“) byla dostatečně určitá a stěžovatelce muselo být zřejmé, že je povinna doklady policistovi předložit. Důkaz výpovědi zasahujícího strážníka/policisty je použitelným a běžným důkazem v přestupkových věcech a NSS není zřejmé, co má stěžovatelka na mysli, když hovoří o „*reprodukováné*“ výpovědi. S hodnocením krajského soudu se NSS ztotožňuje.

pokračování

[48] Dále NSS konstatuje, že nelze souhlasit ani se související kasační námitkou, že krajský soud nevypořádal žalobní námitky, v nichž stěžovatelka vytkla, že správní orgány neprokázaly, že měření rychlosti bylo provedeno v součinnosti s Policií ČR a nezabývaly se ani tím, zda byly dodrženy požadavky stanovené Policií ČR v předloženém stanovisku (viz § 79a zákona o silničním provozu).

[49] Krajský soud se totiž touto námitkou podrobně zabýval v bodu 55 svého rozsudku. Krajský soud rozvedl, že správní orgány neměly v době vydání svých rozhodnutí žádné pochybnosti ohledně splnění podmínek stanovených § 79a zákona o silničním provozu; ani žalobní námitky zjištěný skutkový stav nezpochybnil. Měření proběhlo v místě určeném Policií České republiky. Své úvahy krajský soud dále rozvedl a odkázal rovněž na Seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Hradec Králové dle § 79a zákona č. 361/2000 Sb. – stanovisko, ze dne 12. 2. 2016, č. j. KRHP-13203-1/ČJ-2016-050206.

[50] Magistrát ve svém rozhodnutí rovněž odkázal na seznam míst určených k měření (str. 3, 4). Blíže se touto otázkou neměl důvod magistrát ani žalovaný v přestupkovém řízení zabývat, neboť stěžovatelka takovou námitku nevznesla, nikdy (ani v žalobě) netvrdila konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že nebyly dodrženy konkrétní požadavky stanovené Policií ČR (zejména např. podání ze dne 20. 10. 2016 na č. l. 30 správního spisu, odvolání ze dne 8. 11. 2016 na č. l. 35 správního spisu), doplnění odvolání ze dne 30. 11. 2016 na č. l. 41 správního spisu.

[51] Stěžovatelka krajskému soudu v kasační stížnosti vytkla, že řádně nevypořádal žalobní námitku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, z nichž není zřejmé, na základě čeho a jak správní orgány odůvodnily svůj závěr, že úsek měření rychlosti je (v rozporu s námitkou stěžovatelky) přímý, jak vyžaduje návod k obsluze (správní orgány ani z návodu nezjist'ovaly, jaké jsou požadavky na přímost úseku). Stěžovatelka s odkazem na rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2017, čj. 8 As 42/2016 - 29, namítala, že přímost úseku nelze odhadovat „od oka“, ale je nutné ji kvalifikovaně posoudit z hlediska požadavků návodu k obsluze. Krajský soud se nevypořádal ani s uvedeným judikátem.

[52] Ani s touto námitkou nemůže NSS souhlasit, neboť právě za tímto účelem, jak konstatoval již magistrát (viz str. 3 jeho rozhodnutí) byli vyslechnuti svědci – strážníci, kteří shodně uvedli, že úsek, v němž byla rychlost měřena, je rovný. Krajský soud dále vzal za podklad pro své závěry listiny založené ve správním spise (především fotodokumentaci na čl. 4 a 5 správního spisu, Seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Hradec Králové dle § 79a zákona č. 361/2000 Sb. – stanovisko ze dne 12. 2. 2016, jakož i z osvědčení č. 1/11 ze dne 21. 2. 2011 o proškolení zasahujícího policisty ke způsobilosti k ovládání silničních rychloměrů AD 9 a RAMER 10). Na základě důkazů provedených v přestupkovém řízení (a zřejmých ze správního spisu) krajský soud uzavřel, že měření rychlosti proběhlo řádně. Krajský soud přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2016, čj. 6 As 229/2015 - 43, podle něhož platí, že „po dobu trvání ověření přesnosti měření rychloměru je chyba měření objektivně vyloučena a v případě nesprávného nastavení přístroje, resp. v této fázi, pokud by nedošlo k ověření výsledku hodnoty naměřené, by přístroj rychlost nezměřil (anuloval by hodnotu měření).“

[53] Za této situace se ani nemusel krajský soud výslovně vypořádat s uvedeným judikátem, neboť k námitce, že měření rychlosti proběhlo v zatáčce, konstatoval ve shodě s magistrátem, že proběhlo na rovném úseku (viz bod 61 rozsudku krajského soudu). Na nyní projednávanou věc pak nelze vztáhnout ani závěry z rozsudku sp. zn. 8 As 42/2016, na který stěžovatelka odkazuje. V dané věci totiž bylo zjevné, že policisté při měření pochybili, a bylo zapotřebí zjistit vliv tohoto pochybení na správnost výsledků měření rychlosti. V nyní posuzované věci

však žádné pochybnosti nevyvstaly (obdobně viz rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019 - 33, a ze dne 11. 9. 2019, čj. 7 As 161/2019 - 28, ze dne 31. 8. 2021, 8 As 253/2019 - 51).

[54] Podle stěžovatelky dále krajský soud v této souvislosti nesprávně dovedl, že správní orgány nepochybily, pokud rozhodovaly na základě návodu k obsluze, aniž jej provedly jako důkaz.

[55] Krajský soud v bodu 60 a 61 svého rozsudku k této otázce dovedl, že „sice lze žalobkyni přisvědčit v tom, že návod k obsluze (pokud s ním správní orgány pracují či na něj odkazují), by měl obecně být založen ve správním spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43), v projednávané věci toto pochybení správních orgánů ale nemá vliv na zákonost jejich rozhodnutí. Návod k obsluze tohoto rychloměru je veřejně dostupný na internetových stránkách (<https://docplayer.cz/19035241-Ad9-navod-k-obsluze-r308-391cz.html>) a žalobkyně na jeho znění také několikrát v průběhu řízení odkazovala (např. č. l. 30 správního spisu) a dokonce z něj citovala určité pasáže (např. na č. l. 44 správního spisu). Lze proto mít za to, že straně žalované i žalující byl po celou dobu řízení obsah tohoto dokumentu dobře znám.“

[56] S uvedenou argumentací krajského soudu nelze souhlasit, protože nebyl-li návod k obsluze založen ve správním spise, nemohl být proveden ani k důkazu. Na uvedeném nic nemění ani to, že návod k obsluze je dohledatelný na internetových stránkách. Je sice pravda, že stěžovatelka na tento návod odkazovala a citovala z něj. Již pro ověření skutečnosti, že cituje a odkazuje na správný návod k obsluze, by tedy bylo přinejmenším vhodné (a v případě, že by z něj správní orgány jako z důkazu vycházely, nezbytné), aby byl založen ve správním spise. Toto pochybení krajského soudu však nemá v projednávané věci bez dalšího za následek nezákonnost jeho rozsudku (resp. nezákonnost rozhodnutí správních orgánů).

[57] NSS totiž za situace, kdy stěžovatelka dovozovala nesprávnost měření a vznesla důkazní návrh na provedení návodu k obsluze pouze na základě svého tvrzení, že její vozidlo bylo změřeno v zatáčce (viz např. doplnění odvolání ze dne 30. 11. 2016), konstatuje, že toto její tvrzení bylo provedenými důkazy vyvráceno, a naopak bylo prokázáno, že bylo měřeno na rovném úseku. Za této situace pak nebylo nutné provádět k důkazu ani návod k obsluze – tvrzení stěžovatelky nemohlo relevantně zpochybnit správnost měření. Všechny skutkové argumenty, o které stěžovatelka opírala své námítky vůči měření rychlosti jejího vozidla, byly vyvráceny a správnost provedeného měření rychlosti je zjevná z ostatních provedených důkazů – stěžovatelka nepřednesla další skutkové či jiné argumenty, které by správnost měření relevantně zpochybnily. Neprovedení toho důkazu tedy nemůže mít vliv na zákonost rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu. Pokud se týče dalších důkazních návrhů, pak správní orgány předložily ucelenou skutkovou argumentaci, kdy především magistrát podrobně uvedl, z jakých důkazů vycházel a že tyto důkazy jsou postačující pro rozhodnutí ve věci. Z jeho závěrů je tak zjevné, že nepovažoval za potřebné provádět důkazy další, neboť skutkový stav byl spolehlivě prokázán již provedenými důkazy.

[58] K výše uvedeným námítkám tak NSS shrnuje, že se stěžovatelkou lze v obecné rovině souhlasit, že měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze příslušného rychloměru může mít vliv na zákonost rozhodnutí o přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti, potažmo rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011 - 51). Ke zpochybnění výsledku měření však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, čj. 2 As 202/2014 - 50). Takové důvody však v nyní projednávané věci stěžovatelkou uvedeny nebyly. O bezchybném fungování rychloměru svědčí mj. i pořízení

pokračování

snímku a změření vozidla stěžovatelky. Pokud se jedná o schopnost radarového měřicího zařízení vyhodnotit měření jako chybně provedené, k této otázce se NSS opakovaně vyjádřil. Z rozsudku ze dne 3. 5. 2017, čj. 6 As 40/2017 - 32, plyne, že po provedení samotného měření zařízením RAMER 10C „následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné“. Obdobné závěry NSS vyslovil také ve vztahu k dalším měřicímu zařízení typu RAMER (srov. např. rozsudky ze dne 27. 4. 2016, čj. 7 As 10/2016 - 47, anebo již citovaný rozsudek ze dne 22. 6. 2016, čj. 6 As 229/2015 - 43). Závěry těchto rozsudků lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Je tedy zřejmé, že byla-li změřená rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána (a měření nebylo anulováno), lze dovodit, že je možno měření považovat za správné a souladné s návodem k obsluze (srov. rovněž rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012 - 27). Pro úplnost NSS konstatuje, že s ohledem na uvedené je nadbytečné provedení důkazu v podobě odpovědi Českého metrologického institutu na dotaz, zda je tento přístroj schopen sám rozpoznat porušení návodu (k tomu viz rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2019, čj. 9 As 210/2019 - 31, a ze dne 31. 3. 2021, čj. 1 As 349/2020 - 43). Krajský soud tedy správně dovodil, že v projednávané věci nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by relevantním způsobem výsledek provedeného měření rychlosti zpochybnily.

[59] Závěrem k nesouhlasu s vyvěšením osobních údajů advokáta na internetu NSS uvádí, že nejde o kasační námitku. Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017 - 38, atd.).

IV. Závěr a náklady řízení

[60] Stěžovatelčiny námitky nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[61] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu